

Винаги съм харесвал книгите, чиито автори още в началото изясняват своята позиция, мотивират критичния си поглед и защитават тезите си аргументирано.

Противно на онези изследователи с претенции за научност, които все гледат да се дистанцират във времето, за да изглеждат обективни и безпристрастни, а накрая ти предлагат историята или с премълчани факти, или с интерпретацията на собствената им зле прикрита идеологическа обремененост.

Книгата „Течна дружба” на **Иво Инджев** е смел и открит поглед към основни истини от нашето минало и настояще, както своя автор.

Неговата безкомпромисна публицистика няма нищо общо с по-голямата част от обременената от цензура и автоцензура журналистика. Вероятно, защото е свободен и независещ от конюктурата човек, който е имал куража да е един от малцината, откъснали се сами и на глас от минали зависимости.

В първия момент заглавието на книгата може да предизвика различни асоциации и дори учудване. Онези, които обаче познават автора знаят, че той е останал верен на умението да играе с думите, така както го правеше през 90-те години в своите коментари в „Статията на Свободата” като главен редактор на в. „Демокрация” и както го прави днес в своя популярен блог (ivo.bg).

Заглавието е естествено продължение на предишните книги на публициста –

Написано от Христо Христов
Неделя, 30 Октомври 2011 15:17

„Мълчанието е злото” (2009) и „Президент на РъБъ” (2010).

„Течна дружба” не е само каламбур на „вечна дружба”, а и ехо от комунистическата пропаганда от епохата на тоталитарния режим, наложен в България с помощта на съветския ботуш. Ехо, чиито различни превъплъщения чуваме постоянно около себе си като част от българската действителност. .

Заглавието на книгата не е самоцелно, а е тясно свързано с един от основните замисли на творбата – да провокира размисъл. Да ви накара да се върнете към онези години от българската история, когато дружбата беше вечна – „от векове за векове”, а и още по-назад в епохата на империята на Иван Грозни. Да откриете корените на колониалната политика на Москва. Да научите потулени факти за прототипа на мита за първото освобождение на България от „братска” Русия.

Да си припомните истинските лица на съветския вождизъм и провежданото от тях системно изстребление на собствения им руския народ. Да потънете в кръговете на Петата колона, да проследите червената ѝ нишка до днес и нейните платени агенти в политиката, икономиката и медиите. Да прозрете кой защо и на кого отрежда ролята на Троянски кон. За разберете каква е философията на Путиновата Русия и как действат системите Рубликон и Ядреналин (по Инджев) на българска територия.

И за да си отговорим на въпроса: Защото страната ни, членка на Европейския съюз, е толкова изостанала от европейските стандарти и толкова привързана към Русия?

Факти, препратки, грозни символи на подчинение, коментари, анализи и десетки неудобни свидетелства от далечната, по-близката история и от политиката на нашето днес, поставени в такава комбинация от автора, че накрая да прогледнем и да се освободим от зависимостта на кремълския часовник.

Убеден съм, че една от целите на Иво Инджев е колкото се може повече хора да бъдат приобщени към ценностите на демокрацията чрез по-широко отваряне на очите, закрити от пропагандните пердета на прикритите глашатаи на течението на руското влияние („течната дружба”).

Книгата безспорно е събитие не само на книжния пазар, но и в опитите на българското общество да демонстрира и отстоява независимост и силна гражданска позиция.

Иво Инджев, „Течна дружба”, изд. *Enthusiast*, 2011 г., 383 страници.

ОЧАКВАЙТЕ: *Интервю с автора.*